Lietas Nr. 111015615
Lietas arhīva Nr. 105AA-0064-16/1

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Valmierā 2016.gada 13.jūnijā

VIDZEMES APGABALTIESA šādā sastāvā:
tiesnese referente E.Knēgere
tiesneši G.Kukaine un E.Driba

rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. C/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15]panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu - sakarā ar /pers. C/ apelācijas sūdzību par Cēsu rajona tiesas tiesneses 2016.gada 18.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

2014.gada 12.jūnijā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirknī uzsākts kriminālprocess Nr.11400035914 pēc Krimināllikuma 260.panta pirmās daļas par ceļu transporta negadījumu, kas noticis 2014.gada 11.jūnijā plkst.18.00 Vecpiebalgas novadā, Taurenes pagastā, autoceļa Cēsis – Vecpiebalga – Madona, 30.kilometrā, kad it kā /pers. D/, vadot automašīnu ŠKODA PRAKTIC, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, nobrauca no ceļa braucamās daļas un apgāzās, kā rezultātā cieta automašīnas pasažieris /pers. C/, kuram nodarīti maznozīmīgi miesas bojājumi.

Izmeklēšanas laikā konstatēts, ka ceļu satiksmes negadījuma brīdī automašīnu vadījis /pers. C/, nevis /pers. D/.

2015.gada 12.augustā Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Cēsu iecirkņa Kriminālpolicijas nodaļas inspektors I.Baltiņš pieņēmis lēmumu par kriminālprocesa Nr.11400035914 izbeigšanu, jo nodarījumā nav saskatāmas Krimināllikuma 260.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes un nepieciešamos materiālus nosūtījis kompetentajai amatpersonai jautājuma izlemšanai par /pers. C/ saukšanu pie administratīvās atbildības.

2015.gada 2.septembrī uzsākta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

2015.gada 2.septembrī Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors A.Plūme sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC 072245 par to, ka /pers. C/ 2014.gada 11.jūnijā plkst.18.00 Vecpiebalgas novadā, Taurenes pagastā, pa ceļu Cēsis - Vecpiebalga - Madona 30.kilometrā, virzienā uz Vecpiebalgu, vadīja transportlīdzekli ŠKODA PRAKTIC ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, būdams 1,90 promiļu alkohola reibumā, tādējādi pārkāpjot Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2.apakšpunktu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - Latvijas APK) 149.[15]panta ceturtajā daļā.

Cēsu rajona tiesas tiesnese ar 2016.gada 18.marta spriedumu atzinusi /pers. C/ par vainīgu Latvijas APK 149.[15]panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un piemērojusi viņam administratīvo arestu uz 10 diennaktīm, uzlikusi naudas sodu 1200 *euro*, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Tiesnese konstatējusi, ka lietā ir strīds par to, vai administratīvā pārkāpuma protokolā minētajā laikā un vietā automašīnu ŠKODA PRAKTIK, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, ir vadījis /pers. C/.

/pers. C/ tiesas sēdē noliedzis faktu, ka ceļu satiksmes negadījumu izraisījušo automašīnu vadījis viņš, paskaidrojot, ka bijis pasažieris un automašīnu vadījusi /pers. D/. Ceļa posmā 30.kilometrā automašīna saslīdējusi, /pers. D/ zaudējusi automašīnas vadāmību un viņi avarējuši.

Spriedumā atreferēts kriminālprocesa materiālos esošais liecinieka /pers. F/ 2014.gada 11.jūnija paskaidrojums un viņa liecība pirmās instances tiesas sēdē.

Tiesnese atzinusi, ka ar lietā esošo administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC 072245, liecinieka /pers. F/ 2014.gada 11.jūnija rakstveida paskaidrojumu un viņa liecībām tiesas sēdē ir pierādīts fakts, ka /pers. C/ 2014.gada 11.jūnijā ap plkst.18.00 Vecpiebalgas novadā, Taurenes pagastā, pa ceļu Cēsis - Vecpiebalga – Madona, 30.kilometrā, virzienā uz Vecpiebalgu, vadījis transportlīdzekli ŠKODA PRAKTIK, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, līdz brīdim, kad tā avarējusi.

Tiesnese uzskatījusi, ka liecinieka /pers. F/ tiesas sēdē sniegtās liecības attiecībā par būtiskajiem lietas apstākļiem, tas ir par /pers. C/ teikto negadījuma vietā un par piebraukušās sievietes /pers. D/ teikto, bijušas loģiskas, detalizētas un pilnībā apstiprinās ar viņa sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem ceļu satiksmes negadījuma dienā. Lietā nav iegūti ticami un pārliecinoši pierādījumu tam, ka /pers. F/ būtu ieinteresēts liecināt nepatiesi attiecībā pret /pers. C/.

Tiesnese/pers. C/ apgalvojumu par to, ka viņš nav vadījis automašīnu, bet to vadījusi /pers. D/, atzinusi par nepierādītu un nepamatotu.

Spriedumā atreferēta /pers. D/ liecība, kurā viņa apstiprinājusi, ka automašīnu negadījuma brīdī nav vadījis /pers. C/, bet gan viņa.

Tiesnese uzskatījusi, ka liecinieces /pers. D/ norādītā notikušā versija neatbilst patiesībai, jo pamatotas šaubas par /pers. D/ liecību patiesumu rada būtiskas pretrunas starp tām un viņas iepriekš sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem.

Tā 2014.gada 11.jūnija paskaidrojumā /pers. D/ norādījusi, ka viņai pusdienlaikā ap plkst.12.00 saplīsusi mašīna. Viņas puisis /pers. C/, braucot no Madonas, viņu paņēmis un kopā braukuši uz Cēsīm. Atpakaļceļā uz ceļa Cēsis - Vecpiebalga – Madona, ap plkst.18.00 avarējuši. Braukuši ar ŠKODA PRAKTIK, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, ar ātrumu 90 km/h. Mašīna līkumā sanesta, apmetuši divus kūleņus. Bijusi pie stūres. Pēc 15 minūtēm ieradies ceļu policists, kurš izsaucis ātro palīdzību.

Savukārt 2014.gada 3.decembra paskaidrojumā /pers. D/ norādījusi, ka /pers. C/ 11.jūnijā atradies /adrese/, ka braukusi viņam pakaļ no Inešiem uz Cēsīm. Netālu no Bānūžu pagrieziena viņas automašīnas Toyota panelī sākusi mirgot signāllampa. Sapratusi, ka tālāk labāk nebraukt. Apturējusi garām braucošu automašīnu, kas viņu aizvedusi uz Cēsīm, uz dzīvesvietu. No dzīvesvietas ar /pers. C/ automašīnu ŠKODA braukuši pie viņas

saplīsušās automašīnas un tuvu tai vietai, kur stāvējusi viņas automašīna, apgāzušies. Pēc notikušā braukusi pretim mammai uz Taureni, kur benzīntankā nopirkusi cigaretes un mamma atdevusi telefonu. Atgriežoties notikuma vietā, tur bijis policijas darbinieks, kurš runājis ar /pers. C/.

Tiesnese izvērtējusi liecinieces /pers. D/ liecības tiesas sēdē un iepriekš sniegtos rakstveida paskaidrojumus, un secinājusi, ka tās atšķiras no iepriekš sniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, kā arī savstarpēji pretrunīgi ir iepriekš sniegtie rakstveida paskaidrojumi gan par viņas nokļūšanu no Inešiem uz Cēsīm, gan par to vietu, kur viņa Cēsīs ir izkāpusi no mašīnas, kas viņu aizvedusi uz Cēsīm, gan par to, kad notikuma vietā ieradies liecinieks - policijas darbinieks /pers. F/.

Tiesneses ieskatā liecinieces /pers. D/ liecībās un rakstveida paskaidrojumos norādītās notikušā versijas neatbilst patiesībai un konstatētās pretrunas minētajos pierādījumos ir objektīvs pamats uzskatam, ka /pers. D/ šādas liecības un rakstveida paskaidrojumus sniegusi ar nolūku, lai viņas bērnu tēvs varētu izvairīties no iespējamās atbildības.

Līdz ar to tiesnese atzinusi par nepamatotiem un nepierādītiem /pers. C/ sniegtos paskaidrojumus tiesas sēdē attiecībā par to, ka viņš nav vadījis automašīnu līdz brīdim, kad tā avarējusi, jo viņa paskaidrojumi nav apstiprinājušies ar citiem lietā esošiem pierādījumiem.

Tiesnesei nav saprātīgu šaubu par to, ka liecinieks /pers. F/, ieraugot avarējušo automašīnu un /pers. C/ pie tās, kurš atzinies izdarītajā, pareizi ir uztvēris šo personu par tādu, kura vadījusi minēto automašīnu, kā arī liecinieces /pers. D/ uzvedību ir uztvēris un izpratis atbilstoši notikušajai realitātei.

Tiesnese atzinusi par pierādītu arī to, ka /pers. C/ vadījis transportlīdzekli alkohola reibumā, kad alkohola koncentrācija izelpotā gaisā vai asinīs pārsniedz 1,5 promiles.

To, ka 2014.gada 11.jūnijā /pers. C/ lietojis alkoholu, viņš apliecinājis vairākkārtīgi.

2014.gada 12.decembra rakstveida paskaidrojumā viņš norādījis, ka automašīnu nav vadījis, jo gan iepriekšējā dienā un tajā dienā bijis lietojis alkoholiskos dzērienus.

2015.gada 12.novembrī Cēsu rajona prokuratūras virsprokurorei I.Andersonei sniegtajā rakstveida paskaidrojumā /pers. C/ norādījis, ka 2014.gada 11.jūnijā, kad notikusi autoavārija, atradies Cēsīs, savā dzīvoklī. Bijis sastrīdējies ar savu bērnu māti un laiku pavadījis lietojot alkoholu.

Ar lietā esošo Medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.33 *alkohola ietekmes (koncentrācijas) noteikšanai* pierādīts, ka pārbaudes laikā /pers. C/ konstatēta alkohola koncentrācija 1,9 promiles. Tiesnese uzskatījusi, ka alkohola ietekmes pārbaude veikta atbilstoši Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumiem Nr.15 "Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk Noteikumi).

Tiesnese nav piekritusi tam, ka policijas darbiniekiem notikuma vietā, neskatoties uz to, ka /pers. C/ jau bijis nogādāts uz ārstniecības iestādi, bijis jāsastāda transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols un tajā jāizdara ieraksts par to, ka pārbaudi nav iespējams veikt.

Minēto Noteikumu 5.punktā noteikts, ja ceļu satiksmes negadījuma vietā transportlīdzekļa vadītājam ir sniegta medicīniskā palīdzība, viņu ārstniecības iestādē medicīniskās pārbaudes veikšanai nogādā, neveicot alkohola koncentrācijas pārbaudi izelpotajā gaisā. Līdz ar to pie apstākļiem, ka /pers. C/ nogādāts uz slimnīcu, nebija tiesiska pamata alkohola koncentrācijas pārbaudes veikšanai izelpotajā gaisā. Līdz ar to šādā gadījumā nav arī likumīga pamata transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokola formālai sastādīšanai.

Tiesnese nav piekritusi arī tam, ka medicīniskā pārbaude būtu atzīstama par nelikumīgu tā apstākļa dēļ, ka lietā nav darbinieka izsniegts nosūtījums. Tiesnese nav apšaubījusi, ka šāds nosūtījums ir bijis, jo pārbaudes protokolā ierakstīts, ka uz pārbaudi nosūtījis Valsts policijas Vidzemes reģiona pārvalde - R.Krafts 2014.gada 11.jūnijā plkst.19.15, kas ir pamats medicīniskās pārbaudes uzsākšanai. Fakts, ka šāda nosūtījuma nav kriminālprocesā, vai konkrētajā lietā, nepadara veikto medicīnisko pārbaudi par nelikumīgu.

Tiesneses ieskatā nebija pamatots arī /pers. C/ paskaidrojumos izteiktais apgalvojums, ka viņš nav sapratis, ka viņam tiek veikta alkohola pārbaude kā transportlīdzekļa vadītājam. No medicīniskās pārbaudes protokola redzams, ka /pers. C/ to ir parakstījis un pirms paraksta tajā ir ierakstīts, ka pārbaudes cēlonis ir transportlīdzekļa vadīšana alkohola reibumā.

Tāpat tiesneses ieskatā nav pamatots arī /pers. C/ aizstāvja iebildums, ka /pers. C/ bijis liegts apstrīdēt pārbaudes rezultātus, jo tie viņam nav bijuši zināmi. Saskaņā ar Noteikumu 28.punktu medicīniskās pārbaudes rezultātus pārbaudāmajam transportlīdzekļa vadītājam paziņo mutiski. Pēc pārbaudāmā transportlīdzekļa vadītāja mutiska pieprasījuma izsniedz rakstisku medicīniskās pārbaudes atzinumu (izziņu). Tā kā no kriminālprocesā esošā testēšanas pārskata redzams, ka izmeklēšana pabeigta 2014.gada 13.jūnijā, tad /pers. C/ mutiski nav bijis iespējams 2014.gada 11.jūnijā paziņot par pārbaudes rezultātiem. Viņam bijušas tiesības mutiski pieprasīt pēc pārbaudes pabeigšanas rakstisku medicīniskās pārbaudes atzinumu (izziņu).

Saskaņā ar Noteikumu 26.pantu /pers. C/ bija tiesības nepiekrist analīžu rezultātiem, tad galīgo atzinumu sniegtu un medicīniskās pārbaudes protokolu sastādītu pēc atkārtotas materiālu paraugu analīžu veikšanas. Tikai no paša /pers. C/ bijis atkarīgs tas, vai savlaicīgi izmantot likumā noteiktās tiesības, vai nē. Fakts, ka /pers. C/ nav izmantojis minētās tiesības savlaicīgi, nekādā veidā nevar padarīt lietā esošo medicīniskās pārbaudes protokolu par nelikumīgu, kā arī nav pamata uzskatam, ka /pers. C/ bijis liegts apstrīdēt Medicīniskā pārbaudes protokolā ierakstīto atzinumu par konstatēto alkohola trūkumu.

Tiesnese nav piekritusi arī tam, ka Medicīniskās pārbaudes protokolā norādītais izmeklēšanas laiks - 2014.gada 11.jūnijs plkst.19.20 būtu nepareizs tā iemesla dēļ, ka, atbilstoši testēšanas pārskatam, izmeklējumi pabeigti 2014.gada 13.jūnijā. No minētā ieraksta redzams, ka tajā ir atspoguļots laiks, kad ir paņemti paraugi. To apliecina Medicīniskā pārbaudes protokolā 24.4.punktā -parauga ņemšanas laiks- izdarītais ieraksts "plkst.19.20 11.06.2014", kas ir identisks protokola ierakstam aiz vārdiem "izmeklēšanas laiks". Tiesneses ieskatā minētais ieraksts nav norādīts kļūdaini, jo šajā protokola daļā nav prasīts ierakstīt izmeklēšanas pabeigšanas laiku, bet gan izmeklēšanas laiku, kas varētu būt arī izmeklēšanas uzsākšanas laiks, t.i., parauga ņemšanas laiks.

Tiesnese atzinusi, ka lietā esošā /pers. D/ telefonsarunu izdruka netieši pierāda to, ka viņa nav vadījusi automašīnu negadījuma brīdī. No tās redzams, ka /pers. D/ piederošais telefons 2014.gada 11.jūnijā laikā no plkst.12.22 līdz plkst.17.29 atradies Vecpiebalgas pagastā, Vecpiebalgas novadā, bet no plkst.18.13 līdz plkst.20.01 Vecpiebalgas novadā, Dzērbenes pagastā.

Tiesnese par nepierādītu atzinusi gan liecinieces /pers. D/, gan /pers. C/ apgalvoto par to, ka /pers. D/ savu telefonu bijusi aizmirsusi mājās un sazvanīšanās notikusi no /pers. C/ telefona uz viņas telefonu, kas atradies Inešos. Pamatotas šaubas par minētajiem apgalvojumiem rada konstatētās pretrunas /pers. D/ 2015.gada 16.novembrī prokuratūrai sniegtajā paskaidrojumā par telefona sarunām un /pers. D/ liecības tiesas sēdē.

2015.gada 16.novembra paskaidrojumā prokuratūrai /pers. D/ norādījusi, ka 8.-10. sarunas laikā atradusies Cēsīs un no /pers. C/ telefona zvanījusi uz savu telefonu un runājusi gan ar savu meitu, gan ar savu mammu. No telefonsarunu izdrukas redzams, ka 9. un 10. saruna notikusi plkst.16.41 un plkst.16.45. Savukārt tiesas sēdē /pers. D/ noliegusi, ka šajos laikos būtu zvanījusi meitai un mātei, jo tajā laikā braukusi automašīnā pie stūres un pa telefonu nav runājusi.

Minēto pretrunu dēļ, kā arī, pamatojoties uz liecinieku /pers. F/ un /pers. D/ liecību ticamības iepriekš sniegto novērtējumu attiecībā par personu, kas vadījusi automašīnu līdz negadījuma brīdim, tiesnese uzskatījusi, ka ir pamats saprātīgām šaubām par /pers. C/ un liecinieces /pers. D/ apgalvoto attiecībā par Inešos aizmirsto /pers. D/ telefonu. Tiesneses ieskatā lieciniece /pers. D/ ir sniegusi šādu liecību un arī /pers. C/ sniedzis šādus paskaidrojumus, lai padarītu ticamāku viņu apgalvoto par to, ka /pers. C/ nav vadījis automašīnu līdz negadījuma brīdim, ka to ir vadījusi /pers. D/.

Tiesnese par nepamatotu un nepierādītu atzinusi arī liecinieces /pers. D/ liecībā un /pers. C/ paskaidrojumā norādīto, ka arī /pers. D/ ir cietusi negadījuma rezultātā. Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta Vidzemes reģionālā centra vadītāja pienākumu izpildītājs /pers. J/ 2016.gada 4.martā /pers. D/ adresētajā izziņā apliecinājis, ka 2014.gada 11.jūnijā plkst.17.53 uz negadījuma vietu NMP izsaucis policists Kalniņš. Pēc /pers. D/ primārās apskates paciente no hospitalizācijas atteikusies, apstiprinot ar savu parakstu. Minētajā izziņā nav norādīts uz /pers. D/ esošiem vai iespējamiem miesas bojājumiem. Lietā nav arī neviena cita pierādījuma tam, ka /pers. D/ būtu radušies jebkādi miesas bojājumi ceļu satiksmes negadījuma rezultātā.

Izvērtējot visus iegūtos pierādījumus, tiesnese atzinusi, ka /pers. C/ 2014.gada 11.jūnijā ap plkst.18.00 Vecpiebalgas novadā, Taurenes pagastā, pa ceļu Cēsis - Vecpiebalga - Madona 30.kilometrā, virzienā uz Vecpiebalgu, vadījis transportlīdzekli ŠKODA PRAKTIK, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, būdams neatļautā alkoholisko dzērienu iespaidā, kad alkohola koncentrācija asinīs konstatēta 1,9 promiles, izdarot Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, par ko viņš sodāms.

Par spriedumu /pers. C/ (turpmāk - Iesniedzējs) iesniedzis **apelācijas sūdzību**, lūdzot to atcelt un izbeigt lietu.

Iesniedzējs uzskata, ka tiesa nav pietiekami vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izvērtējusi pierādījumus un lietas apstākļus. Tiesai, attiecībā par to vai transportlīdzekli vadījis viņš vai /pers. D/, vai bijis alkohola reibumā vai nē, bijis jāņem vērā sekojoši fakti un apstākļi.

To, ka transportlīdzekli ŠKODA 2014.gada 11.jūnijā autoceļa Cēsis - Vecpiebalga – Madona, 30.kilometrā, vadījusi /pers. D/, bet Iesniedzējs atradies tajā kā transportlīdzekļa pasažieris, varējuši apliecināt tikai notikuma dalībnieki un aculiecinieki, kuri bijuši tikai viņi, jo neviena cita trešā persona notikuma vietā un laikā klāt nav bijusi.

To, ka /pers. D/ ir bijusi transportlīdzekļa vadītāja, pierādot kriminālprocesā Nr.11400035914 esošais ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokols Nr.EZ 095926, kurā kā automašīnas ŠKODA vadītāja norādīta /pers. D/, un 2014.gada 11.jūnija transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols alkohola koncentrācijas noteikšanai vadītājai /pers. D/ apliecinot faktu, ka vadītāja bijusi /pers. D/, nevis /pers. C/.

Neatliekamās palīdzības dienesta Vidzemes reģiona centra izziņa Nr.23-4.1/49 apliecinot, ka ceļu satiksmes negadījuma vietā /pers. D/ pēc primārās apskates no hospitalizācijas atteikusies un NMP karte tiekot glabāta vienu gadu. Šī izziņa, /pers. D/ liecība tiesas sēdē un Iesniedzēja paskaidrojums, ka /pers. D/ bijusi pārsista lūpa mutes iekšpusē, sasista galva ar vērā ņemamu punu pakausī, sagriezta, nobrāzta roka, apliecinot faktu, ka /pers. D/ ceļu satiksmes negadījumā atradusies automašīnā ŠKODA, nevis kādā citā vietā un netieši pierādot, ka viņa vadījusi transportlīdzekli. Bez tam automašīnas ŠKODA vadītāja puses izšautais "airbags" bijis nosmērēts ar asinīm, kā to tiesā liecinājis arī /pers. F/, kas, saistībā ar /pers. D/ sagriezto roku, apliecinot, ka viņa ar asinīm nosmērējusi "airbagu". Tiesa šos faktus ignorējusi, nepamatoti nav noticējusi NMP izziņā ietvertajai informācijai par /pers. D/ atteikšanos no hospitalizācijas, jo pie mātes bijuši atstāti divi mazi bērni, un viņas paskaidrojumiem par miesas bojājumiem.

Lēmumā par kriminālprocesa Nr.11400035914 ierosināšanu norādīts, ka transportlīdzekļa vadītāja bijusi /pers. D/, nevis /pers. C/, lai gan darbinieka rīcībā bijis /pers. F/ paskaidrojums, ka automašīnu ŠKODA vadījis /pers. C/. Lēmumā par medicīniskās ekspertīzes nozīmēšanu miesas bojājumu noteikšanai /pers. C/ viņš norādīts kā pasažieris, bet šo faktu tiesa ignorējusi. Tikai lēmumā par kriminālprocesa izbeigšanu, atsaucoties uz izmeklēšanas laikā nopratināto personu liecībām un kriminālprocesa materiāliem, konstatēts, ka transportlīdzekli tomēr vadījis /pers. C/.

Iesniedzējs uzskata, ka izmaiņas kriminālprocesā par to, kura persona vadījusi transportlīdzekli un kura bijusi pasažieris, notikusi policijas darbiniekam /pers. F/, kurš ieņem augstāku dienesta posteni kā I.Baltiņš, ietekmējot pēdējo, vai pēdējam pakļaujoties /pers. F/ teiktajam par transportlīdzekļa vadītāju. I.Baltiņš paskaidrojis, ka pret viņu šīs lietas sakarā ir bijusi ierosināta disciplinārlieta, no kā varot saprast, ka inspektors I.Baltiņš lēmuma pieņemšanā par to, kurš ir bijis transportlīdzekļa vadītājs, tomēr ir ietekmēts.

No kriminālprocesa materiālos esošām telefonsarunu izdrukām inspektors I.Baltiņš nav varējis pieņemt lēmumu, ka Iesniedzējs bijis transportlīdzekļa vadītājs, jo ar tām nav bijis iepazinies, kā to varot secināt no tiesas sēdes protokola. Inspektora I.Baltiņa viedoklis par to, ka nav nepieciešama mobilā telefona atrašanās pie tā īpašnieka, lai viņš varētu vadīt transportlīdzekli, un ka mobilā telefona atrašanās vieta viennozīmīgi nenozīmējot arī tā īpašnieka atrašanās vietu, neapstiprinot /pers. F/ paskaidrojumu un liecību par to, ka Iesniedzējs bijis transportlīdzekļa vadītājs, bet /pers. D/ tikai uzņēmusies atbildību, jo /pers. D/ notikuma vietā un laikā neesot varējusi būt, jo esot atradusies citā vietā.

/pers. F/ neesot bijis klāt notikumā, atstāstot tikai Iesniedzēja teikto, tāpēc tiesai tas bijis jāizvērtē, ņemot vērā, ka /pers. F/ šajā gadījumā bijis vienkārši garāmbraucējs, nav stādījies priekšā kā policijas darbinieks, un ne Iesniedzējam, ne /pers. D/ neiestājoties nekāda atbildība par to, ko pēc negadījuma teikuši /pers. F/.

Iesniedzējs rakstveida paskaidrojumā tiesai paskaidrojis, kāpēc /pers. F/ teicis, ka vadījis automašīnu ŠKODA, jo vēlējies faktu, ka /pers. D/ vadījusi viņa dienesta automašīnu, noslēpt no sava darba devēja, baidoties, ka tiks atbrīvos no darba.

/pers. F/, sniedzot liecību, notikumus nav precīzi atcerējies un izdomājis faktus, kas neatbilstot īstenībai, jo liecinājis, ka Iesniedzējam ir bijusi pārsista pieres daļa, kas bijis vizuāli redzams. Iesniedzējam bijis pakauša sasitums, nevis pārsista pieres daļa, ko apliecinot /pers. C/ Medicīniskās pārbaudes protokols Nr.33, kurš sastādīts Madonas rajona slimnīcā. Bez tam pakauša sasitums nemaz nav bijis vizuāli redzams, jo tas neesot asiņojis. Uzskata, ka liecinieks /pers. F/ liecinājis par faktiem, kurus nav redzējis, nav pareizi sapratis, tikai atstāstījis Iesniedzēja sagrozītus faktus, tādēļ liecība nevarot pelnīt ievērību, lai uz tās pamata uzskatītu, ka Iesniedzējs vadījis automašīnu ŠKODA.

Administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC072245 norādīts, ka transportlīdzekli Iesniedzējs vadījis pa autoceļu Cēsis - Vecpiebalga – Madona, 30.kilometrā, 2014.gada 11.jūnijā plkst.18.00, bet šajā laikā ne Iesniedzējs, ne arī /pers. D/ neesot vadījusi transportlīdzekli minētajā vietā, jo ceļu satiksmes negadījums jau bijis noticis ap pulksten 17.10, /pers. F/ negadījuma vietā ieradies ap pulksten 17.40, bet neatliekamās medicīniskas palīdzības izziņā norādīts, ka viņi izsaukumu uz negadījuma vietu saņēmuši 17:53. Līdz ar to administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PC072245, pēc kura Iesniedzējs tiekot saukts pie administratīvās atbildības, nemaz neattiecoties uz viņu, jo tas sastādīts par kādu citu notikumu, kas noticis ar automašīnu ŠKODA pēc ceļu satiksmes negadījuma, kurš noticis 2016.(tā sūdzībā) gada 11.jūnijā ap plkst.17.10, kad automašīnu ŠKODA autoceļa Cēsis - Vecpiebalga – Madona, 30.kilometrā, vadījusi /pers. D/.

Iesniedzējs norāda, ka nav bijis alkohola reibumā, jo lietā neesot iegūti pierādījumi, kas pierādītu pretējo.

Neesot ievērotas Ministru kabineta noteikumu Nr.15 „Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk – noteikumi Nr.15) prasības, jo neesot bijis policijas darbinieka izsniegts rakstveida nosūtījums medicīniskās pārbaudes izdarīšanai ārstniecības iestādē, tāds arī nevarētu būt, jo transportlīdzekļa vadītāja bijusi /pers. D/. Iesniedzējs uz Madonas slimnīcu aizvests kā cietušais, kur viņam sniegta medicīniskā palīdzība un asins paraugi analizēm ņemti medicīniskos nolūkos, nevis kā transportlīdzekļa vadītājam alkohola koncentrācijas noteikšanai.

Atrodoties slimnīcā, Iesniedzējs nav konstatējis, ka viņam tiktu veikta Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.33 minētā pārbaude, jo veikta vienīgi medicīniskā aprūpe, paņemts asins paraugs analizēm, bijis jāparaksta arī kādi dokumenti, kurus parakstījis, saprotot, ka tie ir par uzturēšanos slimnīcā un citiem medicīniskiem pakalpojumiem. To, ka parakstījies Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.33 24.4.ailē, uzzinājis tikai 2015.gada septembrī, kad varējis iepazīties ar administratīvās lietas materiāliem. Šajā gadījumā parakstījies tikai par to, ka pārbaude veikta viņam, taču neizsakot ar savu parakstu nekādu attieksmi par pārbaudes rezultātiem. Parakstīšanas brīdī protokols Nr.33 zem paraksta nemaz nav bijis aizpildīts, tajā nav bijuši ierakstīti asins analīžu rezultāti un nav bijis atzinuma. Tiesa šādam ierakstam neesot spriedumā devusi nekādu vērtējumu.

Ieraksts, ka Iesniedzējs vadījis transportlīdzekli alkohola reibumā jau pirms medicīniskās pārbaudes izdarīšanas, pierādot faktu, ka pārbaude neesot notikusi objektīvi, jo tai jau iepriekš bijis zināms pārbaudes rezultāts.

No Medicīniskās pārbaudes protokola Nr.33 klīniskās daļas esot redzams, ka ne vizuāli no izskata, ne rīcības, ne izpildāmajām darbībām Iesniedzējam neesot konstatētas nekādas alkohola reibuma pazīmes. No asins analīzēm esot redzams, ka alkohola koncentrācija it kā asins paraugā esot bijusi 1,9 promiles, no kā dots atzinums, ka Iesniedzējs bijis alkohola reibumā.

Iesniedzējs aicinājis tiesu pievērst uzmanību Medicīniskās pārbaudes protokolam saistībā ar noteikumu Nr.15 26.punkta prasībām, no kura izrietot, ka atzinumu Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.33, piešķirot tam reģistrācijas numuru, ārste varējusi dot vienīgi pēc asins analīžu rezultātu saņemšanas, taču tas tā neesot noticis, ko konstatējusi arī tiesa, atzīstot, ka no kriminālprocesā esošā testēšanas pārskata Nr.14023773 redzams, ka asins paraugu izmeklējumi pabeigti 2014.gada 13.jūnijā plkst.10.41, no kā secināms, ka ārste, kura sastādījusi medicīniskās pārbaudes protokolu, atzinumu par pārbaudāmas personas stāvokli, varējusi dot tikai pēc asins analīžu pārbaudes rezultātu saņemšanas 2014.gada 13.jūnijā plkst.10:41, nevis 2014.gada 11.jūnijā, kā tas faktiski izdarīts, kad asins analīžu rezultāti vēl nav bijuši zināmi. Iesniedzējs secina, ka atzinums par alkohola reibumu 2014.gada 11.jūnija medicīniskās pārbaudes protokolā izdarīts bez tiesiska pamata un tam nav pierādījuma nozīmes, ka viņš būtu bijis alkohola reibumā.

Fakts, ka 2014.gada 11.jūnijā Iesniedzējs nav bijis alkohola reibumā, nozīmējot, ka viņa rīcībā 2014.gada 11.jūnijā nevarot būt CSN 39.^{1}punkta pārkāpuma un Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtās daļas pārkāpuma un lietvedība lietā izbeidzama, ko Cēsu rajona tiesa nav ņēmusi vērā.

Iesniedzējam ar kriminālprocesa Nr.11400035914 materiāliem bijusi iespēja iepazīties tikai 2016.gada martā, kad Cēsu rajona tiesa tos pēc viņa lūguma izprasījusi no Valsts policijas, un tad uzzinājis, ka asins analīzes pabeigtas 2014.gada 13.jūnijā.

Par to, ka tiekot saukts pie administratīvās atbildības, uzzinājis tikai 2015.gada septembrī, kad saņēmis pavēsti no tiesas un iepazinies ar administratīvās lietas materiāliem. Līdz ar to neesot varējis izmantot noteikumu Nr.15 26.punktā paredzētās tiesības apstrīdēt atzinumu Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.33, jo asins paraugi, no kuriem var izdarīt atkārtotas analīzes, glabājas tikai 35 dienas. Tiesa šos faktus atstājusi bez ievērības un tiesas procesā izrādījusi nevienlīdzīgu attieksmi pret lietas dalībniekiem, nostādamās Iestādes pusē.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvās pārkāpuma lietas Nr.111015615 materiālus, izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā norādītos apstākļus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Cēsu rajona tiesas tiesneses spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. C/ apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instances tiesā iesniegtā apelācijas sūdzība, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21}panta otro daļu, tika izskatīta rakstveida procesā.

Latvijas APK divdesmit trešās "a" nodaļas 289.^{13}panta trešā daļa nosaka, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tā kā, saskaņā ar Latvijas APK 289.^{22}panta pirmo daļu, apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās "a" nodaļas prasībām, tad iepriekš minētā likuma norma ir piemērojama arī apelācijas instances tiesā.

Apelācijas instances tiesa pievienojas pirmās instances tiesas tiesnese s sprieduma argumentācijai par /pers. C/ vainu Latvijas APK 149.^{15}panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un savā nolēmumā to neatkārto.

Apelācijas sūdzībā atkārtoti lūgts izvērtēt pierādījumus, kurus pilnīgi un objektīvi jau izvērtējusi pirmās instances tiesa.

Apelācijas instances tiesa nepiekrīt apelācijas sūdzībā minētajam, ka ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokols Nr.EZ 095926, kurā kā automašīnas Škoda vadītāja norādīta /pers. D/, un 2014.gada 11.jūnija transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols alkohola koncentrācijas noteikšanai vadītājai /pers. D/ apliecina faktu, ka transportlīdzekļa vadītāja bijusi /pers. D/, nevis /pers. C/.

Laikā, kad negadījuma vietā ieradās izsauktie policijas darbinieki, /pers. C/ jau bija nogādāts slimnīcā medicīniskās palīdzības sniegšanai un tur esošā persona - /pers. D/ paziņojusi, ka viņa vadījusi avarējošo transportlīdzekli, tādēļ arī /pers. D/ plkst.20.24 veikta pārbaude alkohola koncentrācijas noteikšanai. Tomēr no sastādītā Ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokola nevar secināt, ka tiešām ceļa satiksmes negadījumu izraisījušo transportlīdzekli ŠKODA PRAKTIK vadījusi /pers. D/, jo ieraksts izdarīts tikai pēc viņas paskaidrojuma policijas darbiniekiem, nevis tas norādīts kā konstatēts fakts.

Ar spēkā esošo 2015.gada 12.augusta lēmumu par kriminālprocesa Nr.11400035914 izbeigšanu apstiprinās, ka ceļu satiksmes negadījuma brīdī automašīnu vadījis /pers. C/, nevis /pers. D/.

Faktu, ka /pers. D/ uzņemsies vainu par izraisīto ceļu satiksmes negadījumu /pers. C/ vietā, ir apstiprinājis policijas darbinieks /pers. F/ savos 2014.gada 11.jūnija rakstveida paskaidrojumos un liecībā pirmās instances tiesas sēdē. Tā kā /pers. F/ piebrauca pie avarējušās automašīnas neilgi pēc notikuma, tad nav pamata neticēt viņa sniegtajām liecībām, kuras par loģiskām un detalizētām atzinusi pirmās instances tiesas tiesnese un šim vērtējumam pievienojas arī apelācijas instances tiesa.

Administratīvā pārkāpuma lietā nav pierādījumu, ka /pers. D/ 2014.gada 11.jūnijā būtu konstatēti miesas bojājumi, jo Neatliekamās palīdzības dienesta Vidzemes reģionālā centra izziņa Nr.23-4.1/49 no 2016.gada 4.marta apliecina, ka ceļu satiksmes negadījuma vietā /pers. D/ pēc primārās apskates no hospitalizācijas atteikusies, apstiprinot to ar savu parakstu. Savā 2014.gada 11.jūnija paskaidrojumā, kas rakstīts pašrocīgi pēc negadījuma plkst.20.00, /pers. D/ nav norādījusi, ka viņai būtu kādi miesas bojājumi.

Apelācijas instances tiesa nepiešķir ticamību tikai vairāk kā pēc pusotra gada – 2015.gada 12.novembrī Cēsu rajona virsprokurorei adresētajā paskaidrojumā /pers. D/ norādīto, ka viņai bijusi pārsista lūpa iekšpusē, un pirmās instances tiesas sēdē 2016.gada 8.martā liecinātajam, ka ne tikai bijusi pārsista lūpa iekšpusē, bet arī puns pakausī un kreisā roka ne tad sagriezta, ne tad nobrāzta. Šādiem ilgu laiku pēc notikušā sniegtajiem paskaidrojumiem par it kā esošiem miesas bojājumiem nav nekādu pierādījumu.

Apelācijas instances tiesa noraida sūdzībā bez jebkādiem pierādījumiem ierakstīto, ka izmaiņas kriminālprocesā par to, kura persona vadījusi transportlīdzekli un kura bijusi pasažieris, notikusi policijas darbiniekam /pers. F/, kurš ieņem augstāku dienesta posteni, ietekmējot policijas darbinieku I.Baltiņu, kurš pieņēmis lēmumu par kriminālprocesa izbeigšanu.

Pirmās instances tiesas tiesnese spriedumā ir analizējusi telefonsarunu izdrukas, pamatoti konstatējot, ka tās netieši pierāda faktu, ka /pers. D/ nav vadījusi automašīnu negadījuma brīdī. Līdz ar to apelācijas instances tiesai nav šaubu, ka arī policijas inspektors I.Baltiņš, vērtējot šos pierādījumus, ir pieņēmis pareizu lēmumu, ka transportlīdzekļa vadītājs negadījuma brīdī bijis /pers. C/, nevis /pers. D/.

Apelācijas instances tiesa netic /pers. C/ apelācijas sūdzībā norādītajam, ka /pers. F/ teicis, ka vadījis automašīnu Škoda, jo vēlējies faktu, ka /pers. D/ vadījusi viņa dienesta automašīnu, noslēpt no sava darba devēja, baidoties, ka tiks atbrīvots no darba, jo šāds fakts pirmo reizi norādīts tikai 2016.gada 8.martā paskaidrojumā Cēsu rajona tiesai, bet ne /pers. C/ kā liecinieka nopratināšanas protokolā 2014.gada 12.decembrī, ne 2015.gada 12.novembra paskaidrojumā, ne 2015.gada 16.novembra u n 2015.gada 10.decembra sūdzībās Cēsu rajona prokuratūras virsprokurorei, ne arī 2016.gada 8.janvāra sūdzībā Vidzemes tiesu apgabala prokuratūras virsprokurorei šāda saruna un tās izskaidrojums nav bijis norādīts. Tiesa uzskata, ka

šajā gadījumā pēc gada un astoņiem mēnešiem norādītā izskaidrojuma mērķis arī ir velēšanās izvairīties no atbildības par pieļauto administratīvo pārkāpumu.

Apelācijas sūdzībā /pers. C/ uzskata, ka nevar ticēt liecinieka /pers. F/ liecībām, jo nepareizi norādījis, ka viņam bijusi pārsista piere, lai gan bijis pakauša sasitums, ko apstiprinot medicīniskās pārbaudes protokols.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nav pamata neticēt /pers. F/ liecībai, ka negadījuma vietā esošajam vīrietim bijusi brūce pieres daļā, jo to konsekventi norādījis savā paskaidrojumā 2014.gada 11.jūnijā, liecinieka nopratināšanas protokolā 2015.gada 12.martā un pirmās instances tiesas sēdē 2016.gada 8.martā, kad nopratināts kā liecinieks. Tā kā notikuma vietā 2014.gada 11.jūnijā ieradās neatliekamā medicīniskā palīdzība, tad nav šaubu, ka šī asiņojošā brūce /pers. C/ tika apstrādāta un, kad uzsākta pacienta pārbaude alkohola koncentrācijas noteikšanai Madonas slimnīcas uzņemšanas nodaļā, šī brūce vairs netika norādīta kā ievainojums. No tiesu medicīniskās ekspertīzes atzinuma Nr.513 konstatējams, ka /pers. C/ ambulatorā medicīniskā kartē ierakstīts, ka pacients sūdzējies par sāpēm kreisā plecā un konstatēta diagnoze – kreisās pleca locītavas sasitums, nozīmējot ārstēšanos dzīves vietā. Šajā kartē nebija fiksēta brūce pieres daļā, bet tas nenozīmē, ka šāda brūce nav bijusi, jo 2016.gada 8.marta paskaidrojumā Cēsu rajona tiesai /pers. C/ atzinis, ka viņš guvis galvas nenozīmīgu sasitumu.

Apelācijas sūdzībā apstrīdēts administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PC072245 ierakstītais pārkāpuma izdarīšanas laiks - plkst.18.00, jo /pers. C/ norādījis, ka ceļu satiksmes negadījums noticis plkst.17.10 un tādēļ sastādītais protokols neattiecoties uz viņu, bet sastādīts par kādu citu notikumu.

Ar administratīvā pārkāpuma lietā esošiem pierādījumiem apstiprinās, ka policijas darbinieks /pers. F/ negadījuma vietā ieradies ap pulksten 17.40 – neilgi pēc notikušā ceļu satiksmes negadījuma, un neatliekamā medicīniskā palīdzība izsaukumu uz negadījuma vietu saņēmusi plkst.17.53. Tātad /pers. C/ transportlīdzekli vadīja pirms plkst.18.00, bet precīzs ceļu satiksmes negadījuma laiks pirmās instances tiesā netika konstatēts, jo to tiesā nav norādījis arī /pers. C/.

Pirmās instances tiesas tiesnese spriedumā precizējusi /pers. C/ administratīvā pārkāpuma izdarīšanas laiku – 2014.gada 11.jūnijā ap plkst.18.00.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokols Nr.PC072245 attiecas uz /pers. C/ izdarīto administratīvo pārkāpumu, jo nav šaubu, ka 2014.gada 11.jūnijā tieši /pers. C/, būdams 1,9 promiļu alkohola reibumā, vadīja transportlīdzekli ŠKODA PRAKTIC, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, Vecpiebalgas novadā, Taurenes pagastā, pa ceļu Cēsis - Vecpiebalga - Madona, 30.kilometrā, un izraisīja ceļu satiksmes negadījumu, kas notika ap plkst.18.00, kā to norādījusi pirmās instances tiesa. Administratīvā pārkāpuma protokolā neprecīzi ierakstītais laiks, kad tieši noticis ceļu satiksmes negadījums, nav pamats, lai personu, kurai sastādīts šis administratīvā pārkāpuma protokols, atbrīvotu no administratīvās atbildības.

/pers. C/ kā transportlīdzekļa vadītājam alkohola koncentrācija asinīs konstatēta atbilstoši Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumiem Nr.15 „Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids" (turpmāk – Noteikumi Nr.15).

Attiecībā par policijas darbinieka izsniegtā nosūtījuma esamību motivāciju spriedumā sniegusi pirmās instances tiesa, kurai pievienojas arī apelācijas instances tiesa.

Apelācijas instances tiesa netic /pers. C/ apelācijas sūdzībā norādītajam, ka viņš nav konstatējis, ka slimnīcā tiek veikta medicīniskā pārbaude alkohola koncentrācijas noteikšanai.

Ar Medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.33 alkohola ietekmes (koncentrācijas) noteikšanai apstiprinās, ka šādas pārbaudes veikšanu /pers. C/ ir sapratis un tajā iesaistījies, jo ir stāstījis par notikušo, viņam mērīts asinsspiediens, pārbaudīta gaita, kustības, kā arī stāstījis par laiku, kad pēdējo reizi lietojis alkoholu, un parakstījis šo protokolu 2014.gada 11.jūnijā kā pārbaudāmā persona, apstiprinot, ka viņam paņemti asins paraugi, lai laboratoriski noteiktu alkohola koncentrāciju asinīs. Tātad nepamatoti /pers. C/ apelācijas sūdzībā norādījis, ka to, ka parakstījies Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.33 24.4.ailē, uzzinājis tikai 2015.gada septembrī.

Lietā nav pierādījumu /pers. C/ apelācijas sūdzībā norādītajam, ka, viņaprāt, parakstījis dokumentus par uzturēšanos slimnīcā un medicīniskiem pakalpojumiem, jo slimnīcā nav uzturējies, tā kā pēc rentgenogrāfiskās izmeklēšanas nozīmēta ārstēšanās dzīves vietā.

Analīžu rezultāti Medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.33 ierakstīti atbilstoši Noteikumu Nr.15 26.punkta normām. Klīniskās ķīmijas izmeklējumi /pers. C/ noņemtajam asins paraugam pabeigti 2014.gada 13.jūnijā, kad sastādīts testēšanas pārskats Nr.14023773, konstatējot 1,9 promiļu alkohola reibumu. Pēc šo rezultātu saņemšanas Medicīniskās pārbaudes protokola 24.5. un 26. punktu aizpildījusi ārste /pers. M/, kas apstiprinās ar ārstes parakstu, spiedogu un redzams, ka šie punkti arī aizpildīti citā rokrakstā, tādēļ nav pamata uzskatīt, ka pārbaudes rezultāti būtu ierakstīti protokolā jau 2014.gada 11.jūnijā. Pēc analīžu rezultātu saņemšanas ārste /pers. N/, kura veica medicīnisko pārbaudi /pers. C/, ar savu parakstu ir apstiprinājusi galīgo atzinumu.

Atbilstoši Noteikumu Nr.15 28.punktam, medicīniskās pārbaudes rezultātus pārbaudāmajam transportlīdzekļa vadītājam paziņo mutiski un pēc mutiska pieprasījuma izsniedz rakstisku medicīniskās pārbaudes atzinumu. Tātad /pers. C/, kuram kā transportlīdzekļa vadītājam tika veikta medicīniskā pārbaude alkohola koncentrācijas noteikšanai, un viņš kā pārbaudāmais transportlīdzekļa vadītājs medicīniskās pārbaudes protokolā ar parakstu apliecināja, ka medicīniskā pārbaude veikta viņam, bija tiesības pašam savlaicīgi uzzināt, kādi ir medicīniskās pārbaudes rezultāti, bet to nedarīja, tādēļ nav pamata uzskatīt, ka viņam būtu liegta iespēja apstrīdēt medicīniskās pārbaudes rezultātus.

Ievērojot visu minēto, apelācijas instances tiesa atzīst, ka Cēsu rajona tiesas tiesnese spriedumā izmantojusi pieļaujamus pierādījumus, tos vērtējusi objektīvi un pieņēmusi pamatotu spriedumu, atzīstot /pers. C/ vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, un, atbilstoši Latvijas APK 32.pantam, uzlikusi viņam administratīvo sodu, tādēļ spriedums atstājams negrozīts, bet iesniegtā apelācijas sūdzība kā nepamatota noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{22}pantu, 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Cēsu rajona tiesas tiesneses 2016.gada 18.marta spriedumu par /pers. C/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15}panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, bet /pers. C/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas likumīgā spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts un

pieejams tiesas kancelejā 2016.gada 13.jūnijā.

Tiesnese referente E.Knēgere

Tiesneši E.Driba
G.Kukaine